

fige det rent ud — til hvad det var tidligere, thi saa vilde det vistnok være noget mere medgyldigt, end det nu er — ja, da skulde jeg være ham overordentlig taknemmelig derfor. Men, naar vi nu maa erkjende, at Landthinget har en vis Indflydelse — jeg skal ikke strides med det ærede Medlem om, hvor stor eller liten Indflydelse der grundlovmæssig med Rette kan tilkomme Landthinget, men jeg er overbevist om, at det ærede Medlem ikke skænder det enhver Ret — saa kan jeg ikke se rettere, end at Pligten byder enhver Folkerepræsentant at gjøre, hvad der staar i hans Magt for at komme det imøde. Det er dette, vi gjøre, og jeg tror, at det er det Bedste og Forsvarligste baade ligeoverfor Sagen selv og for vore Velgere. Forøvrigt bliver det jo Enhvers egen Sag at forsvare sig; men det er stærke Sigteffer, der ere fremkomne, derfor maa jeg nedlægge en vis Indsigelse imod dem, og det saameget mere, som det har gjort mig bitterlig ondt at høre de Udbredelser, som i Dag ere fremkomne baade fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds og fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, Mænd, som jeg ikke alene hører med den største Opmærksomhed, men som jeg i de allerfleste Tilfælde følger; kun denne Gang kan jeg ikke gjøre det. Seg synes derfor, at de ærede Herrer kunde være noget mere sfaansomme i deres Dom over os, som ikke kunne følge dem her, fordi vi have en anden Opfattelse, og at de kunde udlægge de Bevæggrunde, som have ført os dertil, paa en mildere Maade, end de ialtsald efter min Opfattelse have gjort. Og saa endelig dette Spørgsmaal om Regjeringen! Jeg hørte med meget spændt Opmærksomhed paa det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, thi jeg erkjender, at han baade er en skarpsindig Fortolker og at han ogsaa forstaa paa en skarpsindig Maade at fremsætte sin Mening; men jeg kan ikke se, at det skulde forholde sig saaledes, som det ærede Medlem paastaar. Om nu ogsaa, som han siger, det Jonnesbedste Ministerium staar lyslevende for os i Dag, saa tvivler jeg i ethvert Fald intet Dieblit om, at det ikke staar her lyslevende som Ministerium, naar vi komme sammen igjen. Naar man siger, at vi aldeles Intet have vundet, saa kan jeg heller ikke forstaa dette. Vilde de Herrer ikke indrømme, at Omkødet paa Wisen fra den høie Regjerings Side stadigen hele Sessionen igjennem har været, at Striden ikke var imellem Folkething og Regjering, men imellem Folkething og Landsting, og er det ikke en Bezel, Regjeringen har trukket paa denne Paastand i den Skrivelse, som den har sendt Fællesudvalget, at dersom Thingene nu kunde blive enige, vilde den gaa sin Vej. Kunde de ikke blive enige, saa vilde Regjeringen blive. Seg haaber, at det om saa Dieblitte skal vise sig, at vi ere blevene enige, og kan nogen Regjering synke under en større Vægt end den, som denne Regjering da maa synke under?

Seg kan ikke forstaa Andet, og derfor forstaaer jeg ikke, at man kan gjøre den Paastand gjældende, at Folkethinget aldeles Intet har vundet, og at Striden er akkurat den samme som tidligere. Nei, i mine Dine er det konstateret ved Kjendsgjerninger, at den Paastand, Regjeringen har fremsat lige fra Sessionens Begyndelse og indtil nu, at Striden staar imellem Folkethinget og Landstinget, har vist sig ikke at være rigtig, idet begge Thing blive enige og Regjeringen maa gaa sin Vej; thi man kan nu mene, hvad man ellers vil, om dens Ordholdenhed, saa antager jeg ikke, at selv de Herrer tro, at Regjeringen i alt Fald skulde ville møde os igjen næste Gang. Maaffe jeg endnu maa gjøre en Bemærkning. Man har her talte saameget om Dpløsning. Det forekommer mig, at det foresaerer de Herrer, at dersom det ikke var kommet til en Overenskomst, saa var det aldeles vist, at vi havde faaet en Dpløsning. Men kunne vi ikke tænke os et andet Tilfælde? Sæt, at Regjeringen havde fuldført, hvad den har truet med, og havde udstedt en provisorisk Finantslov, saa kunde den ganske rolig have sendt os hjem, og den var da bleven siddende til Oktober. Naar vi saa vare komne igjen, og den havde forelagt os den provisoriske Finantslov til Stabsættelse, saa kan man nok paastaa, at Striden kunde begynde igjen, fordi man rimeligvis forudsætter, at vi vilde være det samme Flertal som tidligere, og saa vilde vi vel negte den provisoriske Finantslov og begynde Kampen. Seg siger dette kun, fordi de Herrer ikke maa tro, at det var sikkert, at vi havde faaet denne Behagelighed i Sommer; thi det er uregtelig behageligere at føre en Valgkamp om Sommeren end om Vinteren. Men for mig staar det ikke blot som en Mulighed, men jeg er næsten overbevist om, at man vilde have faaet den langt senere (Albertsen: Nei!), Sa, det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds siger Nei, men jeg veed ikke, hvilket Bevis han vil kunne føre for sin Paastand. Mig forekommer det efter Regjeringens hele Maade at optræde paa i hele Sessionen, hvor den — lad mig sige det rent ud — har brugt alle mulige Midler, baade dem, der til Nød kunne passere, og dem, som vi Andre i alt Fald synes meget ube om, at det for en saadan Regjering vil være om at gjøre at vinde Tid, og her kunde den efter min Mening vinde Tid, som den vilde, og det vilde være den bedste Regjeringstid, den havde at sidde i, naar den nu sendte os hjem (E. Nielsen: Den kunde endnu udsætte Rigsdagen i 2 Maaneder). Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds siger, at der kunde finde yderligere Udsettelse Sted i 2 Maaneder. Sa, ganske vist kunde Regjeringen grundlovmæssig vinde 2 Maaneder endnu paa den Maade, og saa kunde vi begynde Kampen i Vinterens Sjafst. Men hvorom Alting er, som et gammelt Ord siger: Et magert Forlig er bedre end en fed